

Arrest

nr. 258 848 van 29 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2021 werd in hoofde van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND- GEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De betrokkene was bij binnenkomst in het Rijk in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort voorzien van een inreisstempel voor Spanje op 29.07.2013. Uit de opsluitingsfiche blijkt dat betrokkene sinds 11.07.2014 opgesloten werd in België na te zijn uitgeleverd door Italië. We kunnen dus concluderen dat de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots werd overschreden.

□ 3° wanneer zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan verdovende middelen - deelneming aan vereniging - hoofd- of bijkomstige activiteit en aan bendevoorming-aanstoker of hoofd, feiten waarvoor zij op 20.04.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 jaar (cassatie verworpen op 21.11.2017).

Uit het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen blijkt dat de betrokkene zich te Heusden-Zolder, te Genk, te Antwerpen, te Brussel, te Amsterdam, te Rotterdam, te Bommel en elders op niet nader gekende plaatsen in het Belgische en Nederlandse Rijk schuldig heeft gemaakt aan minstens vier transporten van cocaïne in de periode van 01.03.2012 tot en met 13.12.2013 van 242 kg en van een onbekende hoeveelheid bij het laatste transport. De betrokkene was een leidend persoon binnen de criminele organisatie.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 11.07.2014 in België (zie opsluitingsfiche in administratief dossier).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan verdovende middelen - deelneming aan vereniging - hoofd-of bijkomstige activiteit en aan bendevoorming-aanstoker of hoofd, feiten waarvoor zij op 20.04.2017 werd veroordeeld door het Hof van

Beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 jaar (cassatie verworpen op 21.11.2017).

Uit het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen blijkt dat de betrokkene zich te Heusden-Zolder, te Genk, te Antwerpen, te Brussel, te Amsterdam, te Rotterdam, te Bommel en elders op niet nader gekende plaatsen in het Belgische en Nederlandse

Rijk schuldig heeft gemaakt aan minstens vier transporten van cocaïne in de periode van 01.03.2012 tot en met 13.12.2013 van 242 kg en van een onbekende hoeveelheid bij het laatste transport. De betrokkene was een leidend persoon binnen de criminele organisatie.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Een vragenlijst hoorrecht werd door DVZ aan de griffie van de gevangenis bezorgd op 12.03.2021, de griffie betekende die vragenlijst pas op 16.03.2021 aan betrokkene waardoor zij mogelijks niet de kans kreeg deze tijdig in te vullen. Zij werd reeds op 05.01.2017 gesproken in de gevangenis van Hasselt door een migratieambtenaar. Zij verklaarde toen geen ziektes te hebben die een terugkeer naar haar land van herkomst zouden kunnen verhinderen. Ze blijkt ook geen partner, familie of kinderen in België te hebben. Wel verklaarde ze toen dat ze niet wenst terug te keren naar Colombia doordat ze er met de dood bedreigd zou geweest zijn en doordat ze er vervolgd zou worden. Na verder onderzoek is echter gebleken dat de betrokkene niet langer recht op verblijf heeft in Spanje waardoor zij niet kan terugkeren naar Spanje. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt intussen dat de betrokkene toch wenst terug te keren naar haar land van herkomst en dat ze er terecht kan bij haar zus voor woonst en tewerkstelling. Ze legt attesten voor die haar voornemens dienen te staven. Uit het gevangenisdossier blijkt dat zij virtueel contact onderhoudt met enkele familieleden waaronder haar zus, genaamd A.G.E., haar zoon, genaamd B.A.Y. en haar dochter, genaamd M.A.. Op het ogenblik van dit schrijven hebben geen van deze personen een verblijfsrecht in het Rijk. Het administratief dossier van betrokkene bevat dan ook geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zo verzocht de betrokkene tot op heden ook geen internationale bescherming. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

[...]

1.2. Op diezelfde datum werd verzoekster ook een inreisverbod van twintig jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die is gemotiveerd op de volgende wijze:

“Aan Mevrouw :

[...]

wordt een inreisverbod voor 20 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twintig jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

deelneming aan vereniging - hoofd-of bijkomstige activiteit en aan bendevorming-aanstoker of hoofd, feiten waarvoor zij op 20.04.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 jaar (cassatie verworpen op 21.11.2017).

Uit het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen blijkt dat de betrokkene zich te Heusden-Zolder, te Genk, te Antwerpen, te Brussel, te Amsterdam, te Rotterdam, te Bommel en elders op niet nader gekende plaatsen in het Belgische en Nederlandse Rijk schuldig heeft gemaakt aan minstens vier transporten van cocaïne in de periode van 01.03.2012 tot en met 13.12.2013 van 242 kg en van een onbekende hoeveelheid bij het laatste transport. De betrokkene was een leidend persoon binnen de criminele organisatie.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende de organisatie door betrokkene van een internationaal netwerk van drugshandel, bestaat er een ernstig en actueel risico aan toont van een nieuwe schending van de openbare orde.

Een vragenlijst hoorrecht werd door DVZ aan de griffie van de gevangenis bezorgd op 12.03.2021, de griffie betekende die vragenlijst pas op 16.03.2021 aan betrokkene waardoor zij mogelijks niet de kans kreeg deze tijdig in te vullen. Zij werd reeds op 05.01.2017 gesproken in de gevangenis van Hasselt door een migratieambtenaar. Zij verklaarde toen geen ziektes te hebben die een terugkeer naar haar land van herkomst zouden kunnen verhinderen. Ze blijkt ook geen partner, familie of kinderen in België te hebben. Wel verklaarde ze toen dat ze niet wenst terug te keren naar Colombia doordat ze er met de dood bedreigd zou geweest zijn en doordat ze er vervolgd zou worden. Na verder onderzoek is echter gebleken dat de betrokkene niet langer recht op verblijf heeft in Spanje waardoor zij niet kan terugkeren naar Spanje. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt intussen dat de betrokkene toch wenst terug te keren naar haar land van herkomst en dat ze er terecht kan bij haar zus voor woonst en tewerkstelling. Ze legt attesten voor die haar voornemens dienen te staven. Uit het gevangenisdossier blijkt dat zij virtueel contact onderhoudt met enkele familieleden waaronder haar zus, genaamd [A.G.E.], haar zoon, genaamd [B.A.Y.] en haar dochter, genaamd [M.A.]. Op het ogenblik van dit schrijven hebben geen van deze personen een verblijfsrecht in het Rijk. Het administratief dossier van betrokkene bevat dan ook geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zo verzocht de betrokkene tot op heden ook geen internationale bescherming. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 20 jaar proportioneel.”

1.3. Op 25 maart 2021 werd verzoekster van het Belgisch grondgebied verwijderd, met als eindbestemming Colombia.

2. Over het voorwerp van het beroep

Voorafgaand, en voor de volledigheid, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een vordering tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, en is gestoeld op de schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, en van het evenredigheidsbeginsel. Het wordt toegelicht als volgt:

“A.1

Dat verweerder als motivatie voor het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek stelt dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde en een schending van de nationale veiligheid.

Hiervoor wordt verwezen naar het vonnis dd. 20 april 2017 van het Hof van Beroep te Antwerpen waarbij verzoekster veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van 12 jaar wegens inbreuken op de wetgeving rond verdovende middelen.

A.2.

Verzoekster wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”

[...]

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

A.3

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoekster.

Dat de loutere verwijzing naar de correctionele veroordeling van verzoekster, welke dateert van 20 april 2017, zonder enig bijkomend actueel grondig persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is dat het persoonlijk gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Dat geenszins uit de motivatie van de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoekster wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare orde kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare orde kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

A.4

Verweerder heeft dan ook geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoekster en het feit of zij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordeling van verzoekster, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoekster thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

A.5

Bovendien blijkt in casu niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.”

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van

de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

3.1.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet enerzijds, en op artikel 7, eerste lid, 3° van die wet anderzijds.

Verzoekster, vrijgesteld van de visumplicht, verblijft vooreerst langer in het Rijk dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Zij was bij binnenkomst in het Rijk in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort voorzien van een inreisstempel voor Spanje op 29 juli 2013. Uit de opsluitingsfiche blijkt dat verzoekster sinds 11 juli 2014 is opgesloten in België, zodat de gemachtigde besluit dat de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots werd overschreden.

Daarnaast wordt zij door haar gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet). De verwerende partij verwijst naar verzoeksters veroordeling tot een gevangenisstraf van twaalf jaar voor inbreuk op de drugswetgeving, haar rol als leidend persoon binnen een criminele organisatie, de zwaarwichtigheid van de feiten, en de grote impact van drugsmisdrijven op de samenleving en de volksgezondheid.

Elk van deze motieven volstaat op zichzelf genomen om de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te dragen.

Aangezien verzoekster de motivering aangaande de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet volledig ongemoeid laat, volstaat de vaststelling dat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen om over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het motief dat is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is dus overtuigend en kritiek erop kan niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij haar grieven in zoverre zij betrekking hebben op de vaststelling dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.

Het is derhalve niet aangetoond dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet kon worden afgeleverd of niet afdoende is gemotiveerd.

3.1.4. De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is in casu gestoeld, enerzijds op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat, en anderzijds op artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet, met name omdat verzoekster een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Elk van deze motieven kan op zich de afwezigheid van een termijn verantwoorden. Indien één ervan overeind blijft, wordt het andere overtuigend.

De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze het motief over het risico op onderduiken betwist. Zodoende staat vast dat de gemachtigde, op deze grond, kon afwijken van de standaardtermijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek.

In die optiek is de verwijzing naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet betreffende de openbare orde aldus een overtollig motief, en kan het desgevallend ernstig bevinden van kritiek erop niet leiden tot een andere beslissing. Verzoekster heeft dus evenmin belang bij haar grieven over het oordeel dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in zoverre zij zijn gericht tegen de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

3.1.5. Het eerste middel kan alleen al om die reden niet worden aangenomen. Ten overvloede kan, voor wat betreft het openbare ordevragestuk, nog worden verwezen naar het vijfde middel.

3.2.1. In het tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het hoorrecht, van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging. Ze betoogt het volgende:

"B.1

Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoekster betekende beslissing dd. 16 maart 2021 op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins-en familieleven van verzoekster in Spanje.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin anno 2021 verzoekster gehoord aangaande haar gezins-en familieleven.

Zo dateert het laatste verhoor van verzoekster van 5 januari 2017.

Er werd immers door de DVZ een vragenlijst aan de griffie van de gevangenis bezorgd op 12.03.2021 maar de griffie betekende de lijst pas op 16.03.2021 aan verzoekster. Dezelfde dag als de beslissing. De kans dat er rekening werd gehouden met de vragenlijst is nihil. Dit geeft verweerder ook zelf toe in zijn beslissing dd. 16 maart 2021.

Haar rechten van verdediging en hoorrecht werden aldus noor verweerder ernstig geschonden.

B.2

Verzoekster wil verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (en een inreisverbod voor 20 jaar) betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende gehoord te worden.

De artikelen 7 en 74/14 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten, is een gedeeltelijke omzetting van het artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet zij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster en haar echtgenoot, J.A.R.L. (stuk 2) is.

Het horen van verzoekster is in casu uitermate belangrijk geweest gezien haar echtgenoot die in Spanje woont.

Uit de verzoekster op 16 maart 2021 betekende beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiervan onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoekster recent mondeling te horen.

Dat immers de vragenlijst van verzoekster dateert van 5 januari 2017 en verzoekster sedertdien niet meer werd gehoord aangaande “de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Verweerder kan derhalve wanneer zij op 16 maart 2021 een beslissing neemt t.a.v. verzoekster zich geenszins nog enkel en alleen nog kan beroepen op de vragenlijst welke dateert van meer dan 4 jaar geleden.

Dat verzoekster geenszins tijdens een recent verhoor de mogelijkheid werd geboden haar actuele situatie, meer bepaald haar relatie met haar Spaanse echtgenoot te verduidelijken, waardoor er sprake is van schending van de hoorplicht, verzoeksters rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat derhalve door verweerder geen enkel actueel onderzoek plaatsgevonden naar de contacten van verzoekster met haar echtgenoot.

De vragenlijst dateert ondertussen al van 5 januari 2017 en geenszins heeft verweerder in casu een onderzoek ingesteld nà 5 januari 2017 of verzoekster nog gehoord nà 5 januari 2017

Dat derhalve verweerder niet met de vereiste zorgvuldigheid is opgetreden bij het onderzoek naar de concrete en actuele gezinssituatie van de verzoekster, zodat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Dat derhalve er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht.”

3.2.2. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval worden nagegaan of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719)

3.2.3. Door de partijen wordt niet betwist dat verzoekster niet gehoord werd net voordat het bestreden bevel werd gegeven. Derhalve moet worden nagegaan of zij aannemelijk maakt dat, mocht dat wel het geval zijn geweest, de besluitvorming mogelijk een nadere wending had genomen.

Uit het administratie dossier blijkt, en ook dit wordt door de partijen niet betwist, dat verzoekster werd gehoord op 5 januari 2017, met het oog op een eventuele verwijdering van het grondgebied. Er werd haar gevraagd of zij een stabiele relatie, familie, of minderjarige kinderen had in België, waarop zij driemaal met een eenvoudige “no” antwoordde. Daarnaast werd haar gevraagd of er elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst, waarop zij louter aangaf dat zij vervolgd en met de dood bedreigd werd in Colombia, en daarom naar Spanje is getrokken.

Nergens in haar verhoor maakte verzoekster dus melding van het feit dat zij een Spaanse echtgenoot heeft of in Spanje een gezinsleven zou hebben. Uit de aan het verzoekschrift gevoegde huwelijksakte blijkt evenwel dat het huwelijk tussen verzoekster en J.A.R.L. van 16 augustus 2012 dateert, zodat zij ook in 2017 reeds had kunnen meedelen dat zij omwille van haar huwelijk en gezinsleven niet naar Colombia kon terugkeren. Zij toont op geen enkele wijze aan waarom zij op dat moment verhinderd zou zijn geweest melding te maken van haar huwelijk.

In die omstandigheden komt het aan verzoekster toe, opdat zij enig belang zou kunnen doen gelden bij haar grief, om met concrete bewijskrachtige elementen aan te tonen dat zij thans een daadwerkelijk gezinsleven –of zelfs maar contacten- onderhoudt met de man met wie zij stelt gehuwd te zijn dat het bestreden verwijderingsbesluit in de weg zou kunnen staan. Het louter bijvoegen van een huwelijksakte betreffende een huwelijk gesloten in 2012 volstaat daartoe geenszins, gelet op het feit dat reeds in 2017 verzoekster het niet nodig had geacht om de verwerende partij in te lichten over haar huwelijk.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster geen elementen aan die aannemelijk kunnen maken dat de betrokken administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben indien zij, net voor het nemen van de bestreden beslissing, opnieuw zou zijn gehoord. Een schending van het hoorrecht kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden verwijderingsbeslissing. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft het verwijt dat de verwerende partij onzorgvuldig en/of in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld door haar huwelijk met J.A.R.L. niet bij de beoordeling te betrekken nu, zoals reeds gezegd, zij niet eens heeft aangetoond met hem contacten te onderhouden, laat staan een daadwerkelijk gezinsleven.

3.2.4. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3.1. In het derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, en van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Zij zet het middel uiteen als volgt:

“C.1

Dat, ten gevolge van de aan verzoeksters betekende beslissing, verzoekster niet in België of op Schengengrondgebied kan verblijven, naar Colombia werd gerepatrieerd en zo van haar echtgenoot wordt gescheiden voor meer dan 20 jaar.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Volgens verweerder houdt de beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene in.

Dat verzoekster opmerkt dat de zeer algemene en vage stelling dat de beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene inhoudt, geenszins, in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM, voldoet.

C.2

Eerst en vooral merkt verzoekster opnieuw op dat er door verweerder geen onderzoek werd ingesteld of verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verweerder gaat daarnaast geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen het privé-leven en de individuele belangen van verzoekster, die een echtgenoot heeft in Spanje, en het algemeen belang, anderzijds.

Uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid/vastgesteld dat er voor verzoekster eveneens een concrete en grondige afweging van haar individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad.

Dat de motivatie van verweerder dan ook een algemene en stereotype motivatie is en al evenmin kan beschouwd worden als een concrete en grondige afweging van haar individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

Het verhoor van verzoekster dateert overigens van 2017!

In casu heeft er dus geen een concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

C.3

Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ("het familiale en persoonlijke belang van verzoekster is hier dan ook ondergeschikt") geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM."

3.3.2. Verzoekster voert in wezen aan dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing naar Colombia werd gerepatriëerd en zodoende van haar echtgenoot werd gescheiden, hetgeen een schending met zich brengt van artikel 8 van het EVRM.

Opdat verzoekster zich dienstig zou kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet zij in eerste instantie aantonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Uit de bespreking van het tweede middel is al gebleken dat het voorleggen van een huwelijksakte uit 2012 in de gegeven omstandigheden niet volstaat en dat verzoekster niet eens heeft aangetoond met hem contacten te onderhouden, laat staan een daadwerkelijk gezinsleven.

3.3.3. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij dan ook op deugdelijke wijze heeft kunnen vaststellen dat er geen elementen voorliggen die erop wijzen dat zij een familie- of gezinsleven heeft.

3.3.4. Het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekster hiervan enig bewijs voorlegt. Zij blijft op dat vlak in gebreke, hetgeen bijzonder problematisch is nu de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kan derhalve alleen maar vaststellen dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegt van een beschermenswaardig privéleven laat staan van de vraag of de banden met België –of bij uitbreiding de gehele Schengenzone- de gebruikelijke banden overstijgen, hetgeen is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zouden meebrengen.

Er wordt geen onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel handelen aangetoond.

3.3.5. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3.4.1. Het vierde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is gebaseerd op artikel 3 van het EVRM, het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het luidt als volgt:

“Dat verweerder heeft nagelaten verzoeksters vrees dat zij bij een terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, Colombia, een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met art. 3 E.V.R.M. voorafgaandelijk grondig te onderzoeken minstens alvorens een beslissing te nemen verzoekster grondig dienaangaande te verhoren.

Dat verzoekster, met strafrechtelijk verleden, een reëel risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Colombia, het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

Zij heeft haar vrees voor vervolging ook aangegeven in de vragenlijst dd. 5 januari 2017. Ze is daarenboven in Colombia al met de dood bedreigd wat het risico op een behandeling strijdig met art. 3 EVRM des te meer aannemelijk maakt.

Dat derhalve de bestreden beslissing het artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt.”

3.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Bij haar gehoor in 2017 stelde verzoekster in zeer algemene termen dat zij vervolgd en met de dood bedreigd werd in Colombia, en ook in haar middel beperkt zij zich tot het betoog dat zij, door haar strafrechtelijk verleden, een reëel risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende

behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Colombia, zonder verdere toelichting of concrete staving.

Dergelijke algemene en summiere beweringen volstaan niet om een ernstig en reëel risico op foltering of mensonterende behandeling ten aanzien van verzoeksters persoon aannemelijk te maken.

Zodoende kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek voerde over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, of daarover niet afdoende motiveerde, waar zij in de bestreden beslissing stelde dat het administratief dossier geen elementen bevat waaruit zou blijken dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat, zoals ook terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niettegenstaande de bescherming onder artikel 3 van het EVRM absoluut is, het bevreemdend is dat verzoekster ten aanzien van de Belgische asielinstanties nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hetgeen gelet op de aangevoerde grief in alle redelijkheid van haar zou kunnen worden verwacht.

3.4.3. Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. In het vijfde middel, gericht tegen het inreisverbod, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt het volgende:

“1.1 Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleden van verzoekster conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod, in het bijzonder met het gezins- en familieleden van verzoekster in Spanje.

Verzoekster werd recente niet meer verhoord.....

Zoals supra reeds gesteld stelt verweerder dat verzoekster een “ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid” en verwijst diengaande in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoekster, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

1.2 Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden van meer dan vijf jaar “indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Dat in casu een inreisverbod voor 20 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat het in casu niet duidelijk is waarom verweerder heden van mening is dat de verzoekster actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt nu er geen actueel onderzoek werd ingesteld naar verzoeksters persoonlijk gedrag en nu verzoekster voor het laatst in 2017 werd verhoord.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu het dossier van verzoekster eenvoudigweg niet werd onderzocht of verzoekster een actueel en ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar verzoekster de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, deze bepaling enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, en bijgevolg niet van toepassing is op het in het middel bestreden inreisverbod. Verzoekster kan de schending van dit artikel niet dienstig opwerpen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.5.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu werd een inreisverbod van twintig jaar opgelegd, op grond van het vierde lid. Verzoekster wordt door de verwerende partij geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, gelet op haar veroordeling op 20 april 2017 door het hof van beroep te Antwerpen voor inbreuk op de drugswetgeving, voor deelneming aan vereniging en voor bendevoering – als aanstoker of hoofd (definitieve gevangenisstraf van twaalf jaar).

3.5.4. Een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing leert dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij, zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod an sich als voor de duur daarvan, aanvoert dat niet werd onderzocht noch gemotiveerd waarom zij actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen.

Uit de motieven blijkt immers dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat het verkopen van verdovende middelen een belangrijke overlast betekent voor de samenleving, aangezien dit de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Verder kan, gelet op de ernst en de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel en de rol van verzoekster binnen de vereniging, volgens de gemachtigde legitiem worden afgeleid dat zij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Er wordt tot slot benadrukt dat, aangezien verzoekster verantwoordelijk was voor de organisatie van een internationaal netwerk van drugshandel, een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde is aangetoond.

De Raad wijst erop dat dit standpunt in de lijn ligt van de rechtspraak van zowel het Hof van Justitie van de Europese Unie als van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zo heeft het Hof van Justitie in het arrest Tsakouridis (C-145/09) het volgende geponoerd:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd ook reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

3.5.5. Het komt aldus aan verzoekster toe om deze beoordeling met concrete argumenten onderuit te halen, maar zij blijft daartoe in gebreke. In haar middel poneert zij dan wel dat het oordeel dat zij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt niet op afdoende wijze is gemotiveerd, zonder op enige wijze het actueel en werkelijk karakter daarvan te onderzoeken of te motiveren, maar zij maakt dit standpunt niet aannemelijk.

Verzoekster betwist immers niet dat zij strafrechtelijk werd veroordeeld voor inbreuk op de drugswetgeving, deelneming aan vereniging en bendevorming, en brengt verder geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat de gemachtigde, middels de hoger geciteerde motieven, op kennelijk onredelijke wijze zou hebben vastgesteld dat zij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet om haar een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen.

3.5.6. Waar verzoekster in het bijzonder nog de duur van het inreisverbod viseert, moet vooreerst worden herhaald dat zij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat niet werd onderzocht of zij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verder wijst de Raad erop dat uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster zoals opgelegd in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij is daarbij tot de conclusie gekomen dat een inreisverbod van twintig jaar proportioneel is omdat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, rekening houdend met het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, en verzoeksters verklaringen dat zij geen ziektes heeft die een terugkeer naar haar herkomstland zouden kunnen verhinderen en dat zij geen partner, familie of kinderen in België heeft en dat ook het administratief dossier geen elementen bevat die erop wijzen dat zij in België een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft, alsook gelet op het feit dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat verzoekster zou willen terugkeren naar haar land van herkomst en er bij haar zus terecht zou kunnen voor woonst en tewerkstelling, en op het feit dat geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het noodzakelijke onderzoek heeft gedaan naar verzoeksters individuele situatie, en verzoekster voert tegen deze overwegingen geen enkel concreet verweer. De Raad benadrukt verder nogmaals dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij thans een daadwerkelijk gezinsleven zou onderhouden met de man met wie zij zou zijn gehuwd in 2012 zodat zij niet aannemelijk maakt dat dit haar specifieke situatie zou definiëren.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor meer dan vijf jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

3.5.7. Het vijfde middel is ongegrond.

3.6.1. Het zesde middel, gericht tegen het inreisverbod, is gebaseerd op de schending van artikel 8 van het EVRM, en luidt als volgt:

“Dat geenszins bij de beoordeling van verzoeksters recht op een privé- en een gezinsleven overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. verweerder heeft rekening gehouden met verzoeksters gezins- en familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die

door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden inreisverbod geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Meer nog, de echtgenoot van verzoekster, J.A.R.L. wordt in de gehele beslissing niet vermeld.

Zoals supra reeds gesteld, dateert het verhoor van verzoekster van 5.01.2017, waardoor er geen voorafgaande zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden.

Verzoekster kan onmogelijk haar privé-en gezinsleven verderzetten in het land waarvan zij de nationaliteit heeft, nu haar echtgenoot in Spanje verblijft.

De bestreden beslissing houdt geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteits-toets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM."

3.6.2. Bij de bespreking van het derde middel werd reeds vastgesteld dat verzoekster zich, in de mate dat zij zich beroept op een gezinsleven met de man met wie zij in 2012 huwde, niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, nu zij niet aantoonde dat zij met hem nog contacten heeft, laat staan met hem een daadwerkelijk gezinsleven onderhoudt.

Verder is ook al gebleken dat zij op geen enkele wijze toelicht, laat staan aantoonde dat zij een beschermenswaardig privéleven zou hebben dat een impact zou kunnen hebben op het vaststellen van de duur van het inreisverbod.

Aangezien zij geen andere, concrete elementen aanbrengt die het oordeel van de verwerende partij onderuit zouden kunnen halen, kan het middel niet worden aangenomen.

3.6.3. Het zesde middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. WIJNANTS